

mente det alvorligt. Mange har jo talt om SF's centrale rolle.

Det andet, som jeg godt vil spørge fru Anne Grete Holmsgaard om, er: Hvordan føles det for SF at støtte en traktat, der taler om, at landene forpligter sig til at opbygge deres militære kapacitet? Det er vi nogle, der opfatter som en forpligtelse til at opruste. Vil man også tilslutte sig en traktat, der siger, at man godt kan deltage i militære aktioner, uden at det er godkendt af FN, bare det er inden for FN's principper?

Kl. 11:22

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 11:22

Anne Grete Holmsgaard (SF):
Først om folkeafstemningen: Enhedslisten har jo agiteret for, at SF skulle sige, at hvis ikke vi får en folkeafstemning, vil vi sige nej til Lissabontraktaten. Det mener jeg er at gøre politik til ren taktik. Vi kan ikke komme og sige, at vi vil ændre vores politiske holdning til, om det her indholdsmæssigt er en bedre traktat end Nicetraktaten, 180 grader, hvis ikke vi får en folkeafstemning. Det mener jeg er et meget outreret taktisk skridt at tage. Jeg vil også sige, at jeg tvivler på, at Enhedslisten selv ville sige, at hvis man fik en folkeafstemning, ville man også gå ind for Lissabontraktaten. Jeg tror ikke, at enhedslisten selv ville være villig til at spise den her medicin, man anbefaler til andre. Det var det ene.

Så er der spørgsmålet om sikkerhedsdimensionen i EU, hvor hr. Per Clausen spørger om den passus, der hedder at styrke den militære kapacitet. Den udlægger vi klart sådan, at det ikke handler om en mere aggressiv linje, men derimod om, at man rent faktisk har brug for at styrke nogle ting på det område, for at man også kan bruge den indsatsstyrke, som er en del af det, der hedder Petersbergeropgaverne, altså alt fra konfliktforebyggelse, minerydning til adskillelse af konfliktende parter. Det er nogle principper, som vi støtter, fordi det kan være nødvendigt. Men for os er det vigtigt, at man udvikler en sikkerhedspolitik, hvor hele grundlaget er civile virkemidler, og først, hvis ikke det kan lykkes, bruger militæret.

Kl. 11:24

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Det er altså hensigtsmæssigt, når lampen har lyst i lang tid og formanden har stået op i lang tid, at man så slutter sin sætning, så man ikke bliver afbrudt midt i den.

Kl. 11:24

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg beklager, men jeg fik tre spørgsmål på en gang.

Kl. 11:24

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Ja, men så må man nøjes med at besvare de vigtigste.

Så er det hr. Per Clausen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:24

Per Clausen (EL):

Nu synes jeg jo – og det synes Enhedslisten også – at også de demokratiske processer er vigtige i politik, og at man derfor ikke kan løsrive politik fra de demokratiske processer. Det er det, jeg mener SF gør her ved at sige: Så tager vi slagsmålet under folkeafstemningen; vi synes, det er vigtigt, at folk bliver hørt, og når folk ikke bliver hørt, tager vi bare stilling uafhængigt af det. Det er så en anderledes opfattelse af, hvilken rolle demokrati spiller i forhold til de politiske processer, og det kan vi jo være uenige om.

Det andet er: Det er jo altid spændende at høre, hvad SF mener, men sagen er jo, at vi her i Folketinget ikke stemmer om, hvad SF mener. Vi stemmer om, hvad der står i traktaten, og der står to ting, nemlig at man skal øge sin militære kapacitet, og at man kan lave militære interventioner med respekt for FN's principper. Men der står jo ikke, at FN skal have besluttet det. Så jeg mener sådan set, at der står to ting her, som SF burde være meget, meget kritisk over for.

Kl. 11:25

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:25

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er klart, at man kan angribe det her på mange forskellige måder. Man kan sige, at det her åbner op for fortolkning. Det kan fortolkes på forskellige måder. Hvis man ser på den rent faktiske udvikling og på, hvad der er sket i EU, og hvad de andre lande i EU mener, så må man sige, at det, der faktisk er sket i EU's lande over de sidste 15 år – hvis vi går tilbage til Maastrichttraktaten – er, at forsvarsbudgetterne er blevet mindre, at man er begyndt at forstå sikkerhedspolitik på en anden, mindre militaristisk og mindre aggressiv måde. Det her var en stor diskussion i tiden omkring Maastrichttraktaten, hvor vi alle sammen – i hvert fald i vores to partier – frygtede, at det, der var på vej, var en form for fælles europæisk forsvar eller en Europahær.